

Kapitel 1. Almindelige Bestemmelser.

§ 1. Som ovenfor bemærket maa det vel anses at følge af sig selv, at Fiskeriet i det egentlig aabne Hav udenfor Søterritoriet er frit for Alle, men vi have dog anset det hensigtsmæssigt for Fuldstændigheds Skyld og af Hensyn til den naturlige Tankefølge at sætte en Udtalelse herom i Spidsen af denne første Paragraf.

Paa Søterritoriet er Fiskeriet efter den nugældende Ret forbeholdt den danske Stats Underfaatter, jfr. Reskript af 12te Maj 1696 og 15de Dec. 1758, Rancellirkul. af 1ste og 4de Maj 1819, Rancellistr. af 15de Okt. 1833, Indemrigsutr. af 20de Nov. 1851 og Forordn. af 13de Juni 1787 I. § 4, og denne Regel, der er begrundet i Forholdets Natur, bør formentlig ubrøkkelig udtales i Loven ligesom og, at det som Følge heraf er forbudt Fremmede at fiske paa bemeldte Territorium, med mindre de derfor kunne paavise nogen særlig Hjemmel s. Ex. dersom en Ublænding har tilforpagtet sig et Fiskestade ved dansk Kyst eller deslige.

Hvad Spørgsmaalet om Søterritoriets Udstrækning angaar, da kan denne vistnok ikke fastsættes ensidig af den enkelte Stat, hvormod den, da Statens Højhedsret over Søterritoriet væsentlig er grundet i Anerkjendelsen fra andre Staters Side, og dette Territoriums Hovedbetydning maa søges i Hensynet til Statens Sikkerhed og Landterritoriets Ukrænkelighed, hovedsagelig maa finde sin Bestemmelse ved internationale Regler og Overenskomster. Naar Staten forbyder Fremmede at fiske paa Søterritoriet, er dette formentlig ogsaa nærmest i Kraft af, at Staten, i hvert Fald efter Principet, ikke behøver at taale Fremmedes Ophold paa sit Territorium eller kun med de Indskrænkninger, som Staten finder det hensigtsmæssigt at foreskrive. Det kunde maasse som Følge heraf synes mindre rigtigt i en Lov om Fiskeri at ville fastsætte Grænser for Søterritoriet, i Stedet for i saa Henseende at henvise til de almindelige statsretlige Regler for dette Forhold. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at ligesom det ved Udarbejdelsen af en Lov, der skal gjælde for Søterritoriet og kun for dette, er af Vigtighed, bestemt at vide, hvor langt dette Lovens Omraade strækker sig, saaledes er det ogsaa vigtigt for Fiskerne saavel som for dem, der skulle drage Omhu for Fiskerilovens Overholdelse, at have Kundskab herom, og der synes ikke at kunne gjøres nogen væsentlig Grindring imod, at Grænserne for Søterritoriet angives i Fiskeriloven, naar det sker med fornødent Forbehold, saa at herved ikke præjudiceres hvad der med Hensyn til dette Spørgsmaal i andre Forhold maatte være at statuere. Hertil kommer, at de Bestemmelser om Søterritoriets Udstrækning, der findes i vor Lovgivning, dels ikke ere tilstrækkelig tydelige dels næppe ganske korrekte, og da det er os bekendt, at Spørgsmaalet, foranlediget ved Fremmedes Fiskeri under vore Kyster, for nylig har havt praktisk Betydning, ligesom det utvivlsomt vil saa det mere og mere, have vi fundet det rettest i § 1 at optage en Angivelse af, hvor langt Søterritoriet strækker sig, saaledes at denne Angivelse dog kun skal gjælde for Fiskeriforholdenes Vedkommende.

I allerhøjeste Resolution af 22de Febr. 1812 er det udtalt, at i alle Tilfælde, hvor Spørgsmaalet er om Bestemmelse af Territorialhøjhedens Grænse ud i Søen, skal denne regnes indtil den sædvanlige Sømil Afstand fra den yderste D eller Holm fra Landet, der ikke overstylles af Søen, og til denne Afgjørelse af Spørgsmaalet er der henvist i en Rancellistr. til Departementet for de udenlandske Sager af 16de Dec. 1845. Da det imidlertid ikke siges, hvad der skal forstaaes ved den sædvanlige Sømil, er Afgjørelsen ikke ganske klar. Efter hvad Indemrigsministeriet har meddelt Udvalget, maa det antages, at Søterritoriet efter den nugældende folkeretlige Praxis regnes indtil en Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil fra Landet eller yderst liggende Der og Holme, saaledes at til Søterritoriet tillige medregnes alle Bugter og Indskræninger af Havet, hvis Indløb har en Bredde af ikke over 10 engelske Mil. En Sømil er efter denne Beregning utvivlsomt fat = $\frac{1}{15}$ af Meridiangraben; undertiden findes vel $\frac{1}{60}$ Grad eller en Minut (5900,7 danske Fod) benævnt en Sømil, men ligesom dette ikke er det almindelige, saaledes kan denne Anføttelse af Sømilen heller ikke være den, der er tænkt paa i den omhandlede Angivelse, idet derefter Søterritoriet kun vilde faa en Udstrækning af c. 739 Favne fra Land. Vi antage derfor, at den nævnte Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil er = $\frac{1}{20}$ Grad = 17,702,1 Fod eller 2,950 Favne. Længden af en engelsk Mil er derimod vistnok regnet til $\frac{1}{60}$ Grad eller = $\frac{1}{4}$ Sømil, saaat 10 engelske Mil bliver = $2\frac{1}{4}$ Sømil ($\frac{1}{6}$ Grad) eller 2 Mil og 1834,5 Favne i dansk Maal.

Fra den anførte Regel om Søterritoriets Udstrækning maa selvfølgelig undtages de Tilfælde, hvor Afstanden over Havet til fremmed Land ikke er 2 Gange $\frac{3}{4}$ Sømil, idet Søterritoriet for begge Lande i saa Fald maa mødes i Midtstrømslinien s. Ex. i Drefund ved Helsingør og mellem Sjælland og Hveen. Saaledes er ogsaa ved Grændsereguleringen mellem Danmark og Slesvig, jfr. Befj. af 22de Juli 1865, Grændsen mellem dansk og slesvigsk Territorium i Sejlsminde Bugt og i Havet mellem Romø og Mandø sat til Midtlinien af disse Bunde.